

Ο Τάφος του Χριστού

Το Μέγα Σάββατο η Εκκλησία στρέφει την προσοχή της στον Τάφο του Κυρίου μας. Καμία ημέρα του λειτουργικού έτους δεν παρουσιάζει πιο σύνθετο χαρακτήρα από το Μέγα Σάββατο, καθώς η ημέρα αυτή μετέχει ταυτοχρόνως και της θλίψεως των Παθών και της χαράς της Αναστάσεως. Η Εορτή του Πάσχα, που πλησιάζει όλο και περισσότερο, κατακτά τελικά το μεγαλύτερο κομμάτι του Μεγάλου Σαββάτου.

Πριν κλείσουμε τις σκέψεις που παραθέσαμε για το Πάθος, ας σταθούμε μερικές στιγμές δίπλα στον Τάφο του Κυρίου μας. Δύο αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη θα μας βοηθήσουν να πάρουμε το μήνυμα του Μεγάλου Σαββάτου. Το πρώτο μας το δίνει ο ευαγγελιστής Λουκάς: «Κατακολουθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὑποστρέψασαι δὲ ἠτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα, καὶ τὸ μὲν Σάββατον ἠσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν...». Στη ζωή κάθε μαθητή του Ιησού υπάρχουν περίοδοι που ο Διδάσκαλος φαίνεται να έχει αποσυρθεί και να απουσιάζει. Είναι κατά κάποιο τρόπο στον τάφο. Οι γυναίκες της Γαλιλαίας μας υποδεικνύουν ποια θα πρέπει να είναι η στάση μας αυτές τις στιγμές: είδαν τον τάφο, ήξεραν πού ήταν ο Ιησούς. Και εμείς, ακόμη κι όταν ο Ιησούς μοιάζει να μην απαντά, ακόμη κι αν παραμένει άορατος, δεν θα πρέπει να αμφιβάλλουμε ότι είναι

εδώ. Το βλέμμα μας πρέπει να παραμένει καρφωμένο, αν όχι επάνω Του, τουλάχιστον προς τη δική Του κατεύθυνση. Οι γυναίκες δεν μένουν άπρακτες. Δεν λένε: «Τώρα πια δεν γίνεται τίποτε». Ετοίμασαν αρώματα για να αλείψουν το Σώμα Του. Συνεχίζουν να το τιμούν, ακόμη και τώρα που κείται χωρίς ζωή. Παρομοίως και κατά τις περιόδους που ο Ιησούς σιωπά και κρύβεται, ας μη σταματάμε να Τον έχουμε στο κέντρο της λατρείας μας. Ας ετοιμάσουμε μύρα -μύρα αγάπης και καλών έργων- για να προσφέρουμε ήδη από τώρα στον Φίλο που δεν βλέπουμε αλλά όταν και πάλι μας χαρίσει την παρουσία Του, γιατί το ξέρουμε ότι αυτό θα συμβεί. Στις ετοιμασίες των γυναικών δεν υπάρχει ίχνος εκνευρισμού· τηρούν την αργία του Σαββάτου, ξεκουράζονται. Η περίοδος που ο Ιησούς είναι στον τάφο, είναι η μυστική, κεκρυμμένη περίοδος της ζωής μας κοντά Του, μαζί Του, ο χρόνος της αναμονής και της σιωπής. Το Μέγα Σάββατο είναι η γιορτή των μυστικών Του φίλων που ο κόσμος αγνοεί και που εκείνοι δεν θέλουν να γίνουν γνωστοί, παρά μόνο στον Ίδιο.

Η ειρήνη του Μεγάλου Σαββάτου είναι στραμμένη προς το μεγάλο γεγονός του πρωινού της Κυριακής, προς τη δύναμη και τη χαρά της Αναστάσεως. Αλλά αυτή η ειρήνη πρέπει να διατηρηθεί: αυτές ακριβώς οι εξωτερικές προετοιμασίες για το Πάσχα εισβάλλουν και εμποδίζουν πολλούς από τους πιστούς να διατηρήσουν την ατμόσφαιρα της ησυχίας και της σιωπής.

Ας διαβάσουμε επίσης για άλλη μια φορά τα λόγια του αποστόλου Παύλου προς τους Ρωμαίους: «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον... Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ ζῶντας δὲ τῷ θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». (Ρωμ. 6:4, 11) Αν μπορούσα να πειστώ ότι έχω πεθάνει μαζί με τον Χριστό, έχω ταφεί μαζί με Αυτόν, η πνευματική μου ζωή θα γινόταν τόσο πιο απλή και τόσο πιο εύκολη. Σε κάθε πειρασμό, σε καθετί που εκτρέπει την προσοχή μου από το ένα και μοναδικό «οὗ ἔστι χρεία» θα απαντούσα. «Τι να το κάνω; Έχω πεθάνει. Είμαι στον τάφο του Διδασκάλου μου.» Αντί να συζητώ και να μάχομαι με τη ζωή, θα τοποθετούμην εξαρχής από την άλλη πλευρά (εννοείται ότι πρόκειται για τις

αμαρτωλές επιθυμίες) και νεκρός για τον κόσμο της αμαρτίας, θα ζούσα πια μονίμως «έν Χριστῷ». Πρόκειται εδώ για μια πνευματική τακτική του να «συνθάπτομαι» με τον Κύριό μου, τακτική αποτελεσματική και προσιτή υπό όλες τις συνθήκες.

Lev Gillet (ενός Μοναχού της Ανατολικής Εκκλησίας), *Πασχαλινή κατάνυξη*, 1η έκδοση, εκδ. Ακρίτας, Αθήνα, 2009